

POŠAST

Lili Novy

Zavila v hosto moje sanje
s prožno silo
je zver, ki smer zasluti in ubere,
ko tjakaj vdere, kjer je tiho spanje
vsa trudna bitja s sencami pokrilo.

Podrast je skrivoma zrahljana
od napada,
vsevprek je beg, molčé hiti brez šuma
nesrečna truma, v črno goščo gnana,
le zvéri zelení v očeh naslada.

Območje groze je živali
vse zaseglo,
pošast skoz rast prebujnih sanj se plazi,
da vse porazi, vsemu drob razgali,
kar ne bi kremljem in zobem pobeglo.

In zver se stisne k tlom — zatuli —
v loku skoči —
tedaj ves kraj se vžgè ob ognju bliska,
vihar zavriska, gromi so razsuli
svoj srd čez svet, nebo se burno vzboči.

Poskrile sanjske so živali
se v zavetje,
zverí že ni, srebrn izvír prodira,
svetloba svira slaje od piščali —
živeti — luč — pod oknom ptičje petje —!